

Глава 1

— **Г**рінче, тебе шеф викликає!
— Для вас я не Грінч, а Лавр Станіславович,— казали, що ображений вигляд йому не вдається, проте ставити «шісток» на місце — святе.

— А ну тебе...— «шістка» по-свійськи відмахнувся від нього.— Не гальмуй, бо він злий, як сто китайців.

«І до чого тут китайці?» — запитав сам себе Лавр Грінченко, знизав плечима і залишив оперативну кімнату з демонстративною неквапністю. Вони не дочекаються, щоб він *став на цирли*.

Кабінет директора агенції не мав вікон. Колись Лавр думав, що так запобігли прослуховуванню, та потім йому пояснили, що шефа ще з часів Афгану ковбасить від сонячного світла. Величезне крісло ледве вмещало його титанічну фігуру. Кремезний від природи, шеф в останні роки додав півцентнера і тепер міг би грати Ніро Вульфа¹ в аматорському спектаклі. Якось він сказав, що до армії захоплювався театром.

Було помітно, що директорський піджак вже не застебується, а фронтальна частина неосяжного черева пнеться лягти на стіл поряд із лептопом. Цей гламур-

¹ Ніро Вульф — приватний детектив, головний персонаж романів американського письменника Рекса Стаута. Описаний як надзвичайно товста людина.

ний лептоп нахабно контрастував із вигорілими панелями стін і меблями брежнєвської доби. Колись Лавр подумки визначив, що він контрастує з мезозойським інтер'єром не просто «нахабно», а «темпорально». Але схаменувся й на майбутнє відредагував оціночне судження. У директорському кабінеті такі порівняльні шняги були заборонені в принципі. Людина старої школи, директор вимагав від підлеглих суворого мислення і лаконічного стилю. А ботанів із їхніми вимахонами не пускав далі сисадмінівської каптьорки.

— Викликали, Іване Ваграновичу? — Лавр зупинився за три кроки від директорського столу.

— Викликав, звісно,— директор кивнув на стілець, припасований до захарашеної паперами тумби.

Коли ранком Лавр заходив до шефа, на цьому стільці також лежав стосик, складений з товстих блокнотів і розшарпаних тек. Вони лежали там, відколи Лавр почав працювати в агенції, але тепер кудись зникли. У кабінеті стояли ще крісла і стільці, та директор вказав саме на цей, несподівано звільнений від паперового іга. Лавр завжди був чутливим до таких дрібниць. За ними відчувалася присутність кармічних знаків. Чогось, що віщувало зміни.

Зайнявши стілець, Лавр ще зо дві хвилини чекав, поки шеф збирався з думками. При цьому товстун робив вигляд, що знайшов на дисплеї щось цікаве. Нарешті директорські очі відірвалися від кольорової гри рідких кристалів і переконливо зупинилися на Лаврі. Той одразу згадав, що в нього на краватці є плямка. Не дуже помітна, довгаста така плямка жиру. Дрібниця. Але, за бажанням, Вагранович міг би її зауважити.

— Є для тебе завдання, — трубні реєстри директорського басу цілком відповідали його габаритам. — До нас звернулася одна цікава організація... — шеф кашлянув, — маємо організувати охорону їхнього храму...

— Церкви?

— Ти дослухай, не перебивай! — Шеф невдоволено примружився. — Ні, це не церква. Це масонська організація. Масони. Ось так. Є в нас і такі джентльмени, як виявилось. Вони мають державну реєстрацію, ми перевірили. Усе законно. Джентльмени солідні. Тепер вони наші клієнти. Там у них, як я зрозумів, окремо розташована будівля, треба подивитися, що там за спостереження, які підходи до будівлі, стики зон, вікна й усе таке. Ну і «Периметр» їм установити, якщо буде можливість. Уже сам подивишся, на об'єкті.

Шеф замовк, знову зосередився на дисплеї. Перш ніж запитати, Лавр полічив до десяти:

— Гм. Перепрошую.

— Що?

— Чому раптом я, Іване Ваграновичу? У нас по таких об'єктах є Дашковський.

— Він відмовився. Категорично. Каже, що сильно віруючий і до тих бузувирів не поїде, — шеф випнув нижню губу, ніби хотів дотягнутися нею до кінчика носа. Було помітно, що релігійна відмазка Дашковського йому не подобалася. — Ти ж у нас не сильно віруючий, чи як?

— Я, Іване Ваграновичу, до всіх без винятку релігійних об'єднань ставлюся з повагою.

— От і добре, що з повагою, — погодився шеф. — Там ще одне. Хтось на той їхній храм напав уночі, маємо також розібратися і з цим.

— Розберемося, Іване Ваграновичу. А напад був збройний?

— Так. Зараз я тебе познайомлю з представником клієнта,— директор десь під столом натиснув невидиму кнопку виклику.— Він про все детально розповість і доправить тебе на об'єкт.

— Я би на своєму...

— Сьогодні вони тебе відвезуть... Запрошуй! — це адресувалося секретарці.

Двері відчинилися, й до кабінету ввійшла людина, зовнішність якої була майже цілковитою протилежністю шефовій. На вигляд сорокарічний, невисокого зросту, худий, верткий, із гачкуватим носом і блискучими очима, представник клієнта справляв враження бадьорого півника, якому до голови припасували великі вуха. На ньому був світлий плащ, що підкреслював траурну чорноту костюма і краватки. Сорочка «півника» сяяла сніжною білизною і золоченими гудзиками на комірці. Загальну картину доповняли тупоносі черевики на товстій підшві і блискуча лисина, оточена залишками м'якого волосся.

Поглянувши на представника клієнта, Лавр відчув легке розчарування. До образу адепта таємного ордену, за спиною якого стояли закулісні володарі світу, «півник» не дотягував за багатьма параметрами. Та найбільше розчарування викликали оті його черевики. Навіть за кращих своїх часів вони не могли коштувати більше чотирьохсот гривень. Окрім того, тренване око Лавра помітило вузлики на шнурівці лівого і латку на правому. Для Лавра Грінченка, як і для більшості з касти охоронців, черевики у переліку чоловічих аксесуарів займали принципову позицію. Сам